

[Fischer]

eller ålekragen. Jeg kan bare konstatere, at det er et tema, som ikke alene optager erhvervsfiskerne, men også fritidsfiskerne og deres organisationer, og det er jo organisationer, der gør et stort frivilligt arbejde med udsætning af fiskeangel.

Jeg har taget den socialdemokratiske tilkendegivelse her i dag som udtryk for, at Socialdemokratiet også vil støtte, at vi får fremrykket overvejelserne med hensyn til, hvad vi gør ved dette problem, som enhver, der færdes i de indre danske farvande, kan konstatere er et reelt problem. Det er altså ikke tilstrækkeligt at lave historiske analyser om, hvad der kan være årsagen til problemet – det skal selvfølgelig indgå i det – men vi må forholde os til, at der er et konkret problem, som vi nu skal have løst.

(Kort bemærkning).

Henning Gjellerod (S):

Det bliver en ultrakort bemærkning til hr. Fischer: Det var måske bedre at gøre noget ved årsagen i stedet for at lave symptombekæmpelse.

Svend Heiselberg (V):

Nu er det jo ikke skarven, vi skal diskutere, men jeg synes da, det ville være meget godt, hvis miljøministeren ville tage fat på de skader, som de forvolder over for fiskene; men det kan vi jo altid vende tilbage til.

Fiskeriministeren vil nok hellere have, at vi diskuterer redegørelsen, og det vil jeg så gøre. Jeg vil takke for den, jeg synes, det er en god og fyldestgørende redegørelse, ministeren er kommet med.

Vi må jo konstatere, at igennem snart mange år har de danske fiskere levet med den ene krise efter den anden, og en løsning på fiskeriets problemer er vel heller ikke i sigte. Det er jo sådan, at når for mange skal dele for lidt, opstår der problemer – og er der så endelig rimelige mængder af fisk, er priserne ofte for lave.

Spørgsmålet er så, hvorledes vi får den rimeligste fordeling af fiskekvoterne. Vi ved jo, at reguleringen ofte er besværlig og også ofte bureaukratisk. Man kunne selvfølgelig godt overveje den tanke at fordele kvoterne pr. båd og så lade fiskerne selv indbyrdes fordele dem ved at bytte eller handle med fiskekvoterne, altså lade fiskerne selv forestå administrationen, men ønsker fiskerne generelt et sådant sy-

stem? Der vil fortsat være et problem, hvis for mange skal fordele for lidt. Der findes ingen lette løsninger; gjorde der det, så var skiftende ministre og skiftende organisationsformænd jo nok også kommet med en løsning på det.

Problemet, som vi kender det inden for dansk fiskeri, er jo også kendt blandt andre landes fiskere. Nogle påstår, at fleksibiliteten er stor i de andre lande, at fiskerikontrollen skulle være mindre nidkær end i Danmark. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men skulle det være tilfældet, må vi enten slække på fiskerikontrollen i Danmark eller også forlange, at andre landes fiskere kontrolleres lige så meget, som de danske fiskere bliver det.

I øvrigt har jeg ofte undret mig over de graverende bøder, en fisker idømmes, hvis han bliver taget af fiskerikontrollen, eksempelvis med for stor bifangst. Det fører ofte til konfiskation af fiskeredskaber og af hele fangsten og store bøder oveni. Det er min opfattelse, at retssystemet eller lovgivningen ikke er i balance med, hvad der er retspraksis for andre erhverv. Eksempelvis hørte jeg forleden – jeg tror, det var i radioen – en advokat rejse spørgsmålet, om domstolenenes udmåling af bøder og konfiskation for fiskere var strengere end i andre tilsvarende sager. Han hævdede, at man i tilsvarende sager modregner de udgifter, der har været knyttet til produktion af varen. Hvis det er et spørgsmål om, hvad loven siger, kan det jo ændres af Folketinget, hvis det forholder sig, som jeg mener.

Men som sagt skyldes de problemer, vi står med i dag, at for mange skal fordele for lidt, og når vi ikke kan tilpasse fiskekvoterne til fiskerflåden, må vi tilpasse fiskerflåden til fiskekvoterne. Her har regeringen anvendt og er fortsat indstillet på at anvende betydelige beløb. Jeg må også sige, at EF-landene generelt må tilpasse deres fiskerflådekapacitet til et fiskeri, som kan drives uden støtteordninger. Det må være målet for hele fiskerbranchen inden for EF.

I Venstre mener vi ikke, at det er Folketingets opgave at give anvisning på administration af fiskekvoter; det er der jo et særligt rådgivningsudvalg med repræsentanter for fiskerierhvervet, som rådgiver Fiskeriministeriet og ministeren om. Det er ingen let opgave, og det kan aldrig gøres tilfredsstillende, men jeg synes, der er mange eksempler på, at det på en